

מזג האוויר היה נעים. קרני שמש שלחו אור וחמימות בלי להגזים במינון, ציפורים צייצו בקול, נשים עם עגלות ועוללים הלכו בנחת, הכל היה נראה כמו ציור.

כשהסגנית אמרה לי שיום החופש שלי יהיה השנה ביום שני, לא אהבתי את הרעיון. שש שנים שיום החופש שלי הוא ביום חמישי. זה נוח כל כך. ביום חמישי בערב הבית כבר מוכן לשבת, כולל מפה פרושה על השולחן בסלון.

"אין מה לעשות, פנינה. כולן רוצות את יום חמישי כיום חופשי, חייבים לגוון".

"בסדר", גנחתי. הייתי מודעת לכך שיום חמישי הוא היום הנחשק בחדר המורות ליום חופשי. "אבל למה שני? הייתי מעדיפה את שלישי".

"איזו עדיפות יש לשלישי על שני?" תמהה הסגנית.

"על שני לא נאמר כי טוב, וביום שלישי נאמר פעמיים כי טוב".

הסגנית הביטה בי במבט בוחן. לא הייתי אישה כזו. אני מחנכת בכיתה ג' המבצעת את תפקידה באחריות ובמסירות, חמה לילדות, עם הספקים מצוינים. מה לי ולחשובי היום החופשי לפי ה'כי טוב' הנאמר בו?

"פנינה, אם יום שני לא מתאים לך בשום אופן, תגידי. אבל רק מסיבות הגיוניות".

אט אט התרגלתי ליום החופשי שלי ואהבתי אותו. יום רגוע. ריחוקו משבת נתן לי שלושה מסוימת. לא הייתי נתונה בו למרוץ. מצאתי את עצמי לעיתים קוראת ספר כמעט עד ששבו הילדים, יוצאת למסע קניות, מעמידה מרקים ומקפיאה, ועוד - לפי מצב רוחי וכוחי.

ושבת? הספקנו להיכנס לשבת. אפרים עזר יותר, לקח על עצמו את שטיפת הכלים אחרי סיום הבישולים, וגם התחיל להעמיד באופן קבוע את הטשולנט, דבר שהיה עושה בקביעות כבחור בבית הוריו.

היום, ליום החופשי יש מטרה. היום, אחרי השקיעה, יתחיל יום ההולדת של אפרים. הוא לא דיבר על כך מילה, אבל ידעתי היטב שאירוע יפה, מסיבה מושקעת עם הילדים, יעשו לו טוב.

אתמול בערב הכינה שני עוגת גבינה מביסקוויטים ושמנת, והבטחתי לקנות בלונים צבעוניים, אותם ינפחו הקטנים אחרי צהריים. הכנו תפריט לארוחה חלבית טעימה. יוסי אמר שאכין פסטה ברוטב אדום, שימי אמר שהכי טוב עם שמנת ופטריות

כי את זה אבא מאוד אוהב, ונעמי אמרה שעדיף שנכין מרק בצל עם המון גבינה צהובה כמו שאבא אוהב; ואני הבטחתי להם שאכין גם וגם.

הם יודעים היטב, הילדים, מה אפרים אוהב. אפרים הוא אבא טוב ומסור מאין כמוהו, והילדים שמחים להפתיע אותו.

ואני? גם אני שמחה! עובדה. פיניתי את היום החופשי שלי כדי לצאת מהבית בבוקר הזה, עם השמש הנעימה והמאירה והציפורים המציצות, כדי לקנות לו מתנה ממני ומהילדים לכבוד יום ההולדת. התלבטתי בין נגן מעולה עם הקלטה לבין קופסת טבק מכסף. כבר הייתה לו אחת כזו. היא נעלמה יום אחד ולא נמצאה.

לא מיהרתי להחליט. השמש הייתה נעימה, וההליכה ברחוב בלי עצירה בחנויות נתנה לי אוויר. מי אמר שיום חופשי נועד רק להספקים? שיטוט נעים ברחוב של בוקר, מבחינתי, הוא מטרה חשובה ומספקת.

חלומות שמתגשמים הם לפעמים דוקרים ומציקים.

כמו חלום יום ההולדת. כמה ביקשתי בילדות לחגוג מסיבת יום הולדת. לא לאבא או לאמא, חלילה. לא עלה אפילו על דעתי. אבל לפחות יום הולדת לעצמי, או לאחת מאחיותיי, אבל בכל פעם אמא הייתה מסרבת. "יום הולדת זו חגיגה שייסד פרעה". לא עזרו התחנונים והרשימות הארוכות שכללו טיפוסים מהוגנים וראויים מפרעה, שכן חוגגים יום הולדת.

פעם אזרתי עוז והלכתי לבקש מאבא עצמו. לפני שצילי חגגה עשור, רציתי מאוד לעשות מסיבת הפתעה עם בלונים וחושך ושירה למול פניה המופתעות. מסיבה מהסוג שהיו חברותיי

מתארות בערגה. אבל אבא אמר שיום הולדת הוא יום של חשבון נפש, האם בשנה שחלפה הצדקתי את קיומי. "נתתי סיבה מספקת לריבונו של עולם לתת לי שנת חיים נוספת?" הוא שאל, אינו מוצא את הקשר בין מסיבה ובלונים לחשבון הנפש הנוקב הזה.

הלכתי לחדרי והבטחתי לעצמי שיום יבוא ואני אהיה אמא, ואני אשכנע אז את האבא בבית שלי שיום הולדת לילדים הוא דבר נהדר, ולא סותר חשבון נפש בכלל. בכל שנה אחגוג לכל ילדיי מסיבות יום הולדת הדורות.

לא הייתי צריכה לשכנע. אפרים תפס את תאריך יום ההולדת כהזדמנות לתת, להביע קשר, ובכלל - לחגוג. הוא שמח עם מסיבות כאלו לילדים, וגם לו עצמו, ובכל שנה דאג ביום הולדתי להפתעה מעניינת.

אף פעם הוא לא דיבר על חשבון הנפש ההולם את התאריך.

הוא כן היה אומר לילדים שביום הזה לא רק אנחנו מביאים מתנות. גם הקדוש ברוך הוא שולח אז הפתעות, צריך רק לבקש. "אני היום יְלֵדְתִּיךָ - שאל ממני ואתנה". תבקשו מהשם מתנת יום הולדת, אמר לילדים וגם לי ולעצמו.

נהיה לי חם. השמש הזו, שאך לפני כמה דקות הייתה נעימה וחמימה, הפכה למעיקה.

נכנסתי לחנות מוצרי החשמל. אין שום עניין להמשיך לטייל ברחוב תחת שמש קופחת. אם המחשבות הופכות מציקות - מוטב לקטוע אותן.

"אני רוצה נגן", אמרתי למוכרת שליד הקופה. "עם אפשרות הקלטה, אבל סוג מעולה. יש לך משהו להציע לי?"

"כן", היא חייכה ולא הסירה את מבטה מפניי. "תגידי, לא קוראים לך במקרה צילי ברגר?"

"לא", חייכתי חזרה. "צילי היא אחותי הגדולה ואנחנו באמת דומות מאוד".

גם להיות דומה לצילי זו מחמאה. היא אישה מיוחדת. ובעלה, בלי עין הרע, איש חינוך אמיתי. הוא היה משגיח של הבן שלי בישיבה ופשוט העלה אותו על דרך המלך. בעלי אומר שהוא דגם לאיש חינוך אמיתי שיראתו קודמת לחכמתו".

חייכתי ורציתי להמשיך עם הנגן. אבל המוכרת כבר עסקה במשפחולוגיה. "רגע, אז המשפחה שלך היא שלזינגר? הגיס של מוישה ברגר הוא שלזינגר, שהוא ראש הכולל של חתני".

"לא", התעקשתי להמשיך לחייך. "מדובר באחות אחרת שלי. המשפחה שלי היא זילברמן".

"לא מכירה", אמרה המוכרת וסוף סוף פנתה להביא לי נגן. "אבל אם את בת של פרידברג, בטוח שגם בעלך הוא משהו משהו".